

Ἦ σὺ γλυκὺ μὰς καρ, ὦ τζόγτζ παθαμμένη,
τὴν ἀραχλή μὰς ράχη τί τάχα νὰ προσμῆν!
Τοιαῦτα ψάλλον κι' ἔλλα
πολλὰ κωθώνη λάλα,
τὴν δὲ φωνὴν ὀξύνουσι
κι' ὄλο τῆς ράχης ἔξουσι,
κι' ἐντρώμιος θεωροῦν
πὼς πάλιν ἡ ρεμπίτσι
τῆς κόκκινας γυκατίτσι
χωρὶς κουμπά φεροῦν.

Π.— Ἐνδέικτον ἀκούσωμαί οἱ πάντες Εὐαγγέλιον...
Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ, ποῦ τοὺς τραλλοὺς ἀπίλου
καταμεσῆς τῶν ὁρῶμα
χωρὶς τὴν ἐπιτήρησιν κλητῆρων κι' Ἀστυνόμων,
καὶ χάλικες ἰστρώνοντο μὴ τὸν ὀδοστρωτήρα,
μόλις τῆς στρώγγας ὁ ποιμὴν ἀνέκραξε ἐπὶ τὸν ἄηρα,»
καὶ μόλις ἀπηλλάγησαν ἐκ τούτου μαρτυρίου
τὰ λαγγινὰ κι' οἱ τράγοι,
εὐθὺς τὸ καταπίτασμα τοῦ Βουλευτηρίου
εἰς δύο διαρράγη.

συνκλονίσθη δὲ κι' ἡ γῆ μὴ τὰ πολλὰ τῆς μίταλλα
καὶ πᾶσ' Ἀντιπολίτευσις ἐτίναξε τὰ πάλια,
οὐ μὴν ἰεπατώθησαν κι' ἀπάτατα Ταμεία
κι' ἔλλα τοιαῦτα τέρατα συνίθι καὶ σημεῖα·
ὁ Ρῶλλης δὲ κι' οἱ σὺν αὐτῷ μὴ τρώμα καὶ σπασμὸν
ἰδόντες τὰ γαρόμανα κι' ἐκείνον τὸν σεισμόν,
μὰ καὶ πολλοὶ τῆς δεξιᾶς κι' οἱ παρεστῶτες πάντες,
οἱ σταυρώσιν πανήγυρον γινάλοια ὑποστάνας,
ὁρῶντες τὸν Θεόδωρον ἀκμαῖον ὡς τὸν ἔρωτα,
τῶν ἔλλων δὲ τὰ μούστουνα σκασιμένα κι' ἀσιδέρωτα,
ἀνέκραξαν περιεῖδι εἰς ἑκατέρου κέρτος:

«ὄντως ἰσθὶν ὁ Θεόδωρῆς μαρξὸς τετραπύρατος,»
Φ.— Καὶ τώρα τὸ δωδέικτον ἀκούσατ' Εὐαγγέλιον
καὶ σθάνομεν ἐς πῆρας...

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας,
ὅπου τὸ κράτος τῶν Ρωμίων προσήγγιζε τὸ τέλος,
κάτω 'στού Βάλτου τὰ χωριὰ
ἰβρόνθησε μὲ κουμποριά,
κι' αὐτὸς ὁ βρόντος ὁ βαρὺς
ἐξάφισε τὸ κράτος,
κι' ἐτρόμαξε κι' ὁ Θεόδωρῆς,
καὶ καθὶ Κορδονάτος.

Καγὼ προσήλθον μοναχὸς ματὰ μεγάλου θρήνου
'στού μῆμα τὸ πολιτικὸν τοῦ πλάνητος ἐκείνου,
ποῦ σύζυλα μὰς ἄφησε ματὰ τὸν Θεόδωρῆ
καὶ μακαρονίχ χόρτασε μὲ μολόχο τυρῆ.
Ἐν μισῷ δὲ τῆ; ἱερὰ ἐκείνης σιωπῆς
κι' ὁ Περικλῆτος ματ' ἑμοῦ προσήλθον ἀσκητῆς,
καὶ τὸ μνησίον ἔγραψε
μὲ φύλλα τῆς ἱλαρῆς,
ποῦ πρὸ καιροῦ τὰ ἔξερνα
Βουλῆ καὶ Βασιλῆας.

Καὶ σκύψας περχορῆμα
'στού πλάνητος τὸ μῆμα,
ἔβην κκακίην σχίδια προσιῶν σκορπισμῖνα
καὶ δὴ φοκὸλα κάττισπρα κατατοαλλωμῖνα,
οὐ μὴν καὶ τὸτζ παμπόλλα καὶ βίλη καὶ σφαιτῆρην,
πρὸς τᾶνω δὲ στραφῆς
ὠγρὸς καὶ κατῆρῆς,
προσιβλεψῆ 'στού μῆματος τὴν κωλοθῖσκον πέτρην

δὴ Βαλτινὸς ἀντάμπεθς μὲ φῶσα καὶ μὲ κάπαις
καὶ 'στού μάθοι τάπαις.

Ἐἶπον δ' ἐκείνοι πρὸς ἐμὲ μετὰ μεγάλης χλεύης :
«ὀρὶ γιὰ ποῦν χηλεύεις ;»
ἔειπον δ' ἰγὼ πρὸς Βαλτινὸς : «Τρικοῦπταν τὸν ἀστῆρα,»
λέγουν ἐκείνοι πρὸς ἐμὲ : «σικιτῆ ἀπ' ἰδοῦ πῆρα,
καὶ μάθι, παληροφάγκου
καὶ χούφταλου σακατικου,
ποὺς ἔφαγι τὸν Ράγκου
καὶ καθὶ μὰς ἀρέντη
Τρικοῦπη τὸ λεβῆντη,
καὶ τούρα ἄηρι πράτικου.»

Ὅσως ἐλάθησαν ἐμεὶ κι' ἐξέβηλον τῆς κάπαις
καὶ μ' ἄρριξαν 'στίς φάπαις,
κι' ἰσοκῆριζαν ἰληρῆς
κι' ἔρριχαν πιστολιὰς
πρὸς ἐνδείειν χαρᾶς, τιμῆς, κι' ἀγάτης ἐξαιρέτου,
μακρὰν δ' ἀπήνην ἠγῶ βροντῆς ἱριμαραγῶν,
κι' ἰγὼ 'στὰ πόδια τῶβλα ματὰ τοῦ Περικλῆτου
κινῶντων τὴν ἀνάστασιν τοῦ Μακαρονοφάγου.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἔλλους λόγους ἀγγελίας.**

Τὸ τεῦχος τῆς Ἐστῆας τὸ Πανηγυρικὸν
θαυμάσιον καθ' ὅλα καὶ μὴλ' ἀρχαῖόν,
μ' ἐξώφυλλον τοῦ Ἀύτρα πολυρωματισμῖνον
καὶ περιήγουν ἄβρα κι' ἡμεδαπῶν καὶ ἔτων,
ἀνάμεστον δ' ὠραῖον καὶ γλαφυρῶν εἰκόνα
πυλαίται 'στού Κασσῶν πρὸς τρία φράγια μόνον.

Ἐκεῖ παρὰ τὸ Στάδιον, κονιά 'στού Γυμναστήριον.
κάθε κυρίαν προκαλεῖ καὶ κάθε εἰρήνην τὸν πάου,
τῆς Κρῆτῆς ὁ Α α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω
κίτηρον διασκεδῆσαι καὶ τῶσαν ἀπορρήτων...
γυρνᾶς ἰδοῦ, γυρνᾶς ἐκεῖ, καὶ νὰ 'στού τόμα φῆλαις,
χωρὶς κανένα νὰ κρατῆς τῆς Ἀριάντης μίτον.

Τὶ πανόραμα μεγάλον, εὐκλείς, ἠφωκῖον,
κι' ἐκίρητος ἰθιόν,
ἐνθωμίζον τὰς ἡμέρας περιεῖδι μαρτυρίου.
εἰς τὸ θέατρον τοῦ Τόγχα, βέβαιος Ὀφθαλμιατῆρου.

Στέλλει μετ' ἄλλων κι' ὁ Ρω μ η δ ε ς τῆς ἄδης τὸ στεφάνι
'στούν γυρᾶν διδάσκαλον, τὸν Φαράλη τὸν πάου,
ποῦ τώρα συνεπάρωσα γεμάτος εὐρωστῖαν
διδασκαλίαις ἀγατῆς πενηντοναεταίαν.

Ὁ Φασουλῆς ἐρώτησε τὸν βλάχα Περικλῆτο :
«Εἶδες τὸν Ἀιδουπόλου τὴν σῆχωσης κι' ἔρετο ;
Εἶδες ποῦ πῆγε κι' ἔρετα τὰ κωλοκαυρῖνα
κι' ἔγει δὴ Καταστήματα μεγάλα καὶ τρανὰ
μὲ 'στούς μεγάλους ὁρῶμας μὰς. Αἰλλου καὶ Σταδίου,
ἀνάμεστα λαμπρότητος καὶ τέγνης αἰθῖου ;
μὰ καὶ 'στὰ δὴ, βρὲ Περικλῆ, βέβαιος τὴν ἰδὴ σῆχῖνη
κι' ὄλα τῆς μόδας τῆς κομψῆς τὰ νῆα ρωμοῦσῖνα,
κι' ἀπὸ τὰ δὴ σωτῆς γαμῆρας καὶ γαῖαν ἰπῶτες, βγαλῖται,
ἀν ὁμοῦ πρῶτο τζόδενο ἐπιθωμῆς τὸ γέννη
πρὸς τοῦ Σταδίου προχωρῶν τὸ μαγαζὶ τὸ πρῶτο
γιὰ νὰ ποτῆρῆς τῆς πολὺ καὶ γιὰ νὰ κίνης κρέτο.

Κι' ὁ Περικλῆς ἀπήνησε: «Μόγι μου 'στού Πατήριαι
κακαρώμας ἐγῆσις μὲσ' ἀπὸ τὰ Πατῆριαι
μὲ κάθε τῆς ἀνοήτους περιήγους σελῖναι
κι' ἔκοβε καὶ ἔστικῶδες μαρξὶλικὸς φηλλῖναι,
κι' εἶπα χαρὰ 'στούν ἀγκυρῖν, γὰρ καὶ 'στούν πωγοῖσῖναι,
ὅπου ἔμορετ καὶ βὰδαται εἰς τίτουσιν πρωτομῖσῖναι.»